

חק לישראל – פרשת כי תשא יום ב'

תורה – שמות פרק ל'

(יז) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יז) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יז) וּמְלִיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֹר:

(יח) וְעִשִׂיתָ בַיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכִנּוּ נְחֹשֶׁת לְרַחֲצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מַיִם: (יח) וְעִשִׂיתָ בַיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכִנּוּ נְחֹשֶׁת לְרַחֲצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מַיִם: (יח) וְתַעֲבֹד בַּיּוֹרָא דְנְחָשָׁא וּבְסִיסִיָּה נְחָשָׁא לְקְרוֹשׁ וְתַתְּנוּ יְתִיָּה בֵּין מִשְׁכַּן זְמַנָּא וּבֵין מִדְּבַחָא וְתַתְּנוּ תַמְנָן מַיָּא:

(יט) וְרַחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם: (יט) וְרַחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם: (יט) וַיִּקְדְּשׁוּן אַהֲרֹן וּבָנָוְהִי מִנִּיָּה יֵת יְדֵיהוֹן וְיֵת רַגְלֵיהוֹן:

(כ) בְּבֹאֵם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד יְרַחֲצוּ מַיִם וְלֹא יָמְתוּ אוֹ בְּגָשְׁתֶּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְשָׂרֵת לְהַקְטִיר אֲשֶׁה לַיהוָה: (כ) בְּבֹאֵם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד יְרַחֲצוּ מַיִם וְלֹא יָמְתוּ אוֹ בְּגָשְׁתֶּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְשָׂרֵת לְהַקְטִיר אֲשֶׁה לַיהוָה: (כ) בְּמִיַּעֲלֵהוֹן לְמִשְׁכַּן זְמַנָּא וַיִּקְדְּשׁוּן מַיָּא וְלֹא יָמוּתוּן אוֹ בְּמַקְרְבָהוֹן לְמִדְּבַחָא לְשִׁמְשָׁא לְאַשְׁקָא קְרַבְנָא קָדָם יְיָ:

רש"י

(יט) את ידיהם ואת רגליהם – צבת אחת היה מקדש ידיו ורגליו וכך שנינו בצבחים כילד קדוש ידים ורגלים מניח ידו הימנית על גבי רגלו הימנית וידו השמאלית על גבי רגלו השמאלית ומקדש:

(כ) צבאם אל אהל מועד – (ת"כ פ' שמיני צבחים יט) להקטיר שחרית ובין הערבדים קטורת או להזות מדם פר כהן המשח ושעירי ע"א: ולא ימותו – הא אם לא ירחו ימותו שצתורה נאמרו כללות ומכלל לאו אתה שומע הן: אל המזבח – החילון שאין כאן ביאת אהל מועד אלא בחזק:

(יח) כיוור – כמין דוד גדולה ולה לדים המריקים צפיהם מים: וכנו – כתרנומו ובסיסיה מושב מתוקן לכיוור: לרחאה – מוסב על הכיוור: ובין המזבח – מזבח העולה שכתוב בו שהוא לפני פתח משכן אהל מועד והיה הכיוור משוך קמעה ועומד כנגד אויר שבין המזבח והמשכן ואינו מפסיק כלל בנתיים משום שנאמר (לקמן מ) ואת מזבח העולה שם פתח משכן אהל מועד כלומר מזבח לפני אהל מועד ואין כיוור לפני אהל מועד הא כילד משוך קמעה כלפי הכרום כך שנויה בצבחים:

נביא – מלכים א' פרק יח' כו'–כ"ט'

(כו) וַיִּקְחוּ אֶת הַפָּר אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם וַיַּעֲשׂוּ בְשֵׁם הַבַּעַל מִהַבְּקָר וְעֵד הַצְּהָרִים לֵאמֹר הַבַּעַל עֲנָנוּ וְאִין קוֹל וְאִין עֲנָה וַיִּפְסְחוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה: (כו) ונסיבו ית תורה דיהב להון ועבדו וקרו בשום בעלא מצפרא ועד ערן טיהרא למימר בעלא ענינא ולית קל ולית דעני ואשתטו על אגורא דעבד:

(כז) וַיְהִי בַצְּהָרִים וַיְהִתֵּל בָּהֶם אֱלֹהֵהוּ וַיֹּאמֶר קְרָאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל כִּי אֱלֹהִים הוּא כִּי שִׁיחַ וְכִי שִׁיג לוֹ וְכִי דָרָךְ לוֹ אוֹלֵי יִשָּׁן הוּא וַיִּקְצֹץ: (כז) והוה בעדן טיהרא וחדך בהון

חק לישראל – פרשת כי תשא יום ב'

אליהו ואמר קרו בקל רב ארי אתון אמרין דחלא הוא דלמא שועי ליה או אשתדפא אשתדיף או אורח הות ליה או דלמא דמוך הוא ויתער:

(כח) וַיִּקְרְאוּ בְּקוֹל גָּדוֹל וַיִּתְגַּדְּדוּ כַּמְשֹׁפֵטִים בְּחַרְבוֹת וּבְרִמְחִים עַד שֶׁפָּף דָּם עֲלֵיהֶם: (כח) וקרו בקל רב ואתחממו כנימוסיהון בסיפין וברומחין עד דאשתפיך דמא עליהון:

(כט) וַיְהִי כַּעֲבַר הַצְּהָרִים וַיִּתְנַבְּאוּ עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וַאִין קוֹל וַאִין עֲנָה וַאִין קָשָׁב: (כט) והוה כמעבר טיהרא ואשתטיאו עד למיסק מנחתא ולית קל ולית דעני ולית דמצית:

רש"י

(כז) כי אלהים הוא – תי' יונתן ארי אתון אמרין דחלא הוא. כי שיח וכי שיג לו – שמא יש לו דבר עם יועליו עכשיו, או משיג ורודף הוא עכשיו במלחמה. וכי דרך לו – לבית הכסא:

(כח) ויתגודדו – לשון שריטה בכלי, וכן היה נימוסיהן:

(כט) ויתנבאו – תי' יונתן ואשתטיאו:

(כו) אשר נתן להם – שהיה נשמט מהם, שלא יקרב לעבודה זרה, וזכר לו תחת כנפיו של אליהו אמר לו: לך, בשניכם יתקדש המקום (במדבר רבה כג ט, ילקוט שמעוני כאן רמז ריד). ויפסחו על המזבח אשר עשה – תרגם יונתן: ואשתטו, היו מרקדין כמשפטן על מזבחותם. ויפסחו – כמו ויפסעו:

כתובים – משלי פרק יט' ב'–ה'

(ב) גם בלא דעת נפש לא טוב ואץ ברגלים חוטא: (ב) מן דלא ידיע נפשיה לא שפיר ליה ודקליל ברגלוי לבישתא חטיא הוא:

(ג) אולת אדם תסלף דרכו ועל יהוה יזעף לבו: (ג) שטיותא דבר נשא מטלטלא ארחתיה ועל אלהא מתרעם לביה:

(ד) הון יסיף רעים רבים ודל מרעהו יפרד: (ד) מזלא מוסיף חברי סגיעי ומסכנא פריש חבריה מניה:

(ה) עד שקרים לא ינקה ויפית כזבים לא ימלט: (ה) סהדא דשקרא לא נזדכי ודמועי כדבותא לא נתמלט:

רש"י

הרע כי באולתו תסלף דרכו ועבר עבירו' ונפרעין ממנו וזבוא לו הצרה זועף לבו על הקב"ה וממהר אחר מדת הדין כגון אחי יוסף שאמרו מה זאת עש' אלהים לנו (בראשית מז):

(ד) הון יוסיף רעים רבים – אהזים רבים ויש לפותרו צמי שלמד תורה:

(ב) גם בלא דעת נפש לא טוב – אין טוב לאדם שהוא בלא תורה. ואץ ברגלים חוטא – החוטא רופס ודש העונות בעקביו ואומר קל הוא זה לעבור עליו, ורבותינו פירשו גם בלא דעת, בכופה את אשתו לתשמיש המטה בעל כרחיה. ואץ ברגלים חוטא – זה הזועל ושונה, ד"ל זה המהלך על גבי עשבים בשבת: (ג) אולת אדם תסלף דרכו – זעונו בא לו

חק לישראל – פרשת כי תשא יום ב'

משנה – שבת פרק בא'

(א) נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלכלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החליו. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדמע באחד ומאה:

אפשר להשתמש בכלכלה בלא האבן: תרומה טמאה עם הטהורה ועם החולין – אגב הטהורה ואגב החולין, אבל טמאה באנפי נפשה לאו צת טלטול היא: אף מעלין את המדומע באחד ומאה – סאה של תרומה שנפלה במאה סאים של חולין, מותר להעלות לסאה של תרומה מהן בשבת ויהיו כולן חולין ומותרים לזרים, ולא אמרינן מתקן הוא, לתרומה שנפלה בחולין חשבינן לה כאילו מונחת לבדה ואינה מעורבת, וכשעולה באחד ומאה התרומה עמה שנפלה עולה, הילכך לאו מתקן הוא. ואין הלכה כרבי יהודה:

רע"ב – (א) נוטל אדם את בנו – בחכר: והאבן בידו – ולא אמרינן למטלטל לאבן: כלכלה – סל: והאבן בתוכה – והוא שיהיו פירות בסל, שאם אין בו פירות נעשה בסים לדבר האסור ואסור לטלטלו. וכריך נמי שיהיו בתוכו פירות שאם ישליכם בארץ ימאסו, כגון תותים וענבים וכיוצא בהם, אבל אם היו בו פירות כגון אגוזים ושקדים, מנער את הפירות והן נופלים – ופירות הנמאסים נמי כגון תותים וענבים אם אפשר לסלקם לכדי הכלכלה ולנער האבן לבדה ולהשליכה, אסור לטלטלה עם האבן. ומתניתין איירי כגון שנפחת מלדי הכלכלה או שוליה והאבן דופן לה שאי

(ב) האבן שעל פי החבית, מטתה על צדה והיא נופלת. היתה בין החביות, מגביהה ומטתה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הפר, נוער את הפר והן נופלות. היתה עליו לשלשת, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה:

לדבר האסור ואסור לטלטלו ולא לנער המעות שעליו: לשלשת – דבר של טנוף כגון רוק או רעי או לואה: מקנחה בסמרטוט – ולא יתן עליה מים, דסתם כר של בגד הוא ובגד שרייתו במים זהו כבוס: היתה על כר של עור – דלאו כר כבוס הוא: נותן עליה מים עד שתכלה – ותלך הלשלת. אבל כבוס ממש לא, דהואיל וסתם כרים וכסתות רכים נינהו שייך בהו כבוס בעורות רכים. ומיהו שרייתן לא זהו כבוס:

רע"ב – (ב) מטתה על צדה – מטתה החבית על צדה אם כריך לטול מן היין והאבן נופלת, ולא יטול אותה בידים: היתה בין החביות – ומתירא שלא תפול האבן על החביות ותשברם, מגביה לחבית כולה ומסלקה מבין החביות וסם מטתה אותה על צדה: נוער את הכר והן נופלות – כשהוא כריך לכר ואינו כריך למקום הכר. אבל אם כריך למקומו, מגביה הכר עם המעות שעליו. ולא אמרן אלא כשכח המעות על הכר מערב שבת, אבל הניחן שם במתכוין נעשה הכר בסים

(ג) בית שימאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין. ובית הלל אומרים, נוטל את הטבלה בלה ומנערה. מעבירין מלפני השלחן פרוזין פחות מפזית ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל

חק לישראל – פרשת כי תשא יום ב'

בְּהֵמָּה. סְפוּג, אִם יֵשׁ לוֹ עוֹד בֵּית אַחִיזָה, מְקַנְחִין בּוֹ, וְאִם לֹא, אֵין מְקַנְחִין בּוֹ. (וְחֻכְמִים אוֹמְרִים) בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ, נָטַל בְּשִׁבְתָּ, וְאֵינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה:

גוונא אפילו רבי שמעון מודה: מעבירין מעל השלחן פרורין פחות מכזית – אפילו פחות מכזית, וטעמא כדמפרש בסמוך שהן ראוין למאכל בהמה: ושער של פולין – סרביטים שהקטנית גדל בהן: עור בית אחיזה – בית אחיזה של עור שיאחזנו בו: אין מקנחין בו – כשקאחזו נסחט בין ארבעותיו, והוי פסיק רישיה ולא ימות, למודה ביה רבי שמעון: בין כך ובין כך – בין יש לו בית אחיזה בין אין לו בית אחיזה: ניטל בשבת – כשהוא נגוב: ואינו מקבל טומאה – דאינו לא כלי עץ ולא בגד ולא שק ולא מתכת:

רע"ב – (ג) בית שמאי אומרים מגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין – בגמרא קאמר שאין לנו סומכין על משנתנו כמות שהיא שנויה, אלא מוחלפת השיטה. שבית הלל אומרים מגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין, ובית שמאי אומרים מסלק את הטבלא, שיש עליה תורת כלי, אבל לא יטלטל העצמות והקליפין בידיהם, דבית הלל כרבי שמעון ובית שמאי כרבי יהודה. ומיהו לא שרו בית הלל אלא בעצמות וקליפין לחזו למאכל בהמה רע"ג דלא חזו למאכל אדם, אבל אי לא חזו אף למאכל בהמה מודו בית הלל דאסורים לטלטל, דזכהאי

גמרא – שבת דף קמב' ע"ב

מעות שעל הכר: אמר רב חייא בר אשי אמר רב לא שנו אלא בשוכח אבל במניח נעשה בסיס לדבר האסור אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן לא שנו אלא לצורך גופו אבל לצורך מקומו מטלטלו ועודן עליו וכן תני חייא בר רב מדיפתי לא שנו אלא לצורך גופו אבל לצורך מקומו מטלטלו ועודן עליו: מעות שעל הכר מנער וכו': אמר רבי אושעיא שכח ארנקי בחצר מניח עליה כבר או תינוק ומטלטלה אמר רב יצחק שכח לבינה בחצר מניח עליה כבר או תינוק ומטלטלה אמר רבי יהודה בר שילא אמר רבי אסי פעם אחת שכחו דסקיא מלאה מעות בסרטיא ובאו ושאלו את רבי יוחנן ואמר להן הניחו עליה כבר או תינוק וטלטלוה אמר מר זוטרא הלכתא ככל הני שמעתתא בשוכח רב אשי אמר אפילו שכח נמי [לא] ולא אמרו כבר או תינוק אלא למת בלבד אביי מנח כפא אכיפי רבא מנח סכינא אבר יונה ומטלטלה אמר רב יוסף כמה חריפא שמעתתא דדרדקי אימר דאמור רבנן בשוכח לכתחילה מי אמור אמר אביי אי לאו דאדם חשוב אנא כפא אכיפי למה לי הא חזו למיזגא עלייהו אמר רבא אנא אי לאו דאדם חשוב אנא סכינא אבר יונה למה לי הא חזי לי לאומצא טעמא דחזי לאומצא הא לא חזי לאומצא לא למימרא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה והאמר רבא

חק לישראל – פרשת כי תשא יום ב'

לשמעיה טווי לי בר אווזא ושדי מייעיה לשונרא התם כיון דמסרח דעתיה עילויה מאתמול הכי נמי מסתברא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה דדרש רבא אשה לא תכנס לבית העצים ליטול מהן אוד ואוד שנשבר אסור להסיקו ביום טוב לפי שמסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים שמע מינה:

רש"י על הגמרא

כיפי, ואפילו בלא תרווד: אי לאו דאדם חשוב אנא – ואנא מחמיר על עצמי שלא ילמדו ממני להקל באסורין: כפא אחיפי למה לי – בלאו כפא נמי שרי לטלטלינהו, דהא חזו למיזגא עלייהו: לאומנא – לאוכלו חי בשבת, שיש בני אדם שדעתן יפה ואוכלים בשר חי, וקרו לה אומנא: הא לא חזי לאומנא לא – ואף על גב דחזו לשונרא, דאמרין מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים: כר' יהודה – במסכת ביצה (ו, ב): טווי לי בר אווזא – ביום טוב: ושדי מייעיה לשונרא – אלמא מטלטל להו משום שונרא, ואף על גב דהאידידנא לא חזי לאדם, דלאו אורח ארעא למיכלא ביום טוב, ומיהו, מאתמול לאדם הוו קיימי: התם כיון דמסרח – מעיילא, אי מננע ליה, עד אורתא: מאתמול דעתיה עליה – לשונרא, ובין השמשות נמי מוכן לבהמה הוה: אוד – פורגו"ן, דסתם עאים להסקה ניתנו, ולא לטלטול כלי: ואוד שנשבר – ביום טוב: בשברי כלים – שנשברו היום, דהוו להו נולד: שמע מינה – דכר' יהודה סבירא ליה, דאית ליה מוקצה:

לא שנו – דמנער: נעשה – הכר בסים למעות, ואף הכר אסור בטלטול: לא שנו – דמנערה ואינו מטלטלה בעודן עליה: אלא שרדיך לגופו – של כר, לשכב עליו, הלכך בניעור סגיא, ושדי ליה באתרייהו: אבל כריך למקומו – של כר מטלטלו עם המעות למקום אחר: דסקיא מלחה מעות – גרסינן: בסרטיא – רשות הרבים: הניחו עליה כפר או תינוק – דלישתרי לטלטלה אגבייהו תוך ארבע אמות, וטלטלה פחות פחות מארבע אמות, או במחילה של בני אדם, כדאמרין בעירובין (מג, ב): בשוכח – אבל במניח מדעת מערב (יום) שבת לא התירו לו לטלטלה על ידי כפר או תינוק: אלא למה – משום כבוד הבריות, כשמוטל בהמה: אבי מנח כפא אחיפי – מניח תרווד על העומרים לטלטלן אגב תרווד: אבר יונה – חי [בלא] מליח: חריפא שמעתתא דלרדקי – סבורים הם שהם חריפים: אימר דאמור רבנן – בארנקי ודסקיא מניח עליה כפר או תינוק בשכחה, ובמקום התורפה, ומשום הפסד ממון: אמר אבי – אנא שפיר מטלטלנא

זוהר – כי תשא דף קפח' ע"ב

פְּתַח רַבִּי יוֹסֵי וְאָמַר, (ישעיה מא) הֵן יְבוֹשׁוּ וַיִּפְלְמוּ כָּל הַנְּחָרִים בְּךָ וְגוֹ'. זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ לְיִשְׂרָאֵל, כָּל אֵינּוֹן טְבָאן, דְּקָאָמַר עַל יְדֵי גְבִיאֵי קְשׁוּט, וַיִּשְׂרָאֵל סָבְלוּ עֲלֵיהוֹן, כְּמָה בִישׁוּן בְּגִלְוֹתְהוֹן. וְאֵלְמָלֵא כָּל אֵינּוֹן טְבָאן דְּקָא מְחַפְּאן וְחָמְאן כְּתִיבִין בְּאוֹרֵייתָא, לָא הוּוּ יְכַלִּין לְמִיקָם וְלְמַסְבַּל גְּלוּתָא:

חק לישראל – פרשת כי תשא יום ב'

אָבֵל אֲזַלִּין לְבֵי מִדְרָשׁוֹת, פִּתְחִין סִפְרֵיו, וְחֲמָאן כּל אֵינּוֹן טְבָאן, דְּקָא מְחַבְּוּ, וְחֲמָאן כְּתִיבִין בְּאוֹרֵייתָא, דְּאִבְטַח לֹוֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלֵיהּ, וּמִתְנַחֲמִין בְּגִלּוֹתֵהוֹן, וְשָׂאֵר עֲמִין מְחַרְפִּין וּמְגַדְפִּין לֹוֹן, וְאִמְרֵי אֵן הוּא אֶלְהֵכוֹן, אֵן אֵינּוֹן טְבָאן דְּאֵתוֹן אִמְרֵין דְּזִמְיִנִין לְכוֹן, וְכִי כּל עֲמִין דְּעֵלְמָא יִכְסְפוּן מִנְיִיכוֹ: הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה 10) שְׁמַעוּ דְבַר יְיָ הַחֲרָדִים אֵל דְּבֵרוּ אִמְרוּ אַחֲיֵכֶם שׁוֹנְאֵיכֶם וְגוֹי. מֵאֵי הַחֲרָדִים אֵל דְּבֵרוּ, אֵינּוֹן דְּסָבְלוּ כְּמָה בִישׁוּן, כְּמָה שְׁמוּעוֹת שְׁמַעִי, אֵלִין עַל אֵלִין, וְאֵלִין בְּתַר אֵלִין, וְחֲרִידוֹן עֲלֵיהוֹן, כְּמָה דְאֵת אִמְרֵי (ירמיה 6) כִּי וְגוֹי קוֹל חֲרָדָה שְׁמַעְנֵנוּ פֶּחַד וְאִין שְׁלוֹם וְגוֹי. אֵינּוֹן חֲרָדִים תְּדִיר אֵל דְּבֵרוּ כִּד אֲתַעְבִּיד דִּינָא:

אִמְרוּ אַחֲיֵכֶם שׁוֹנְאֵיכֶם, אֵלִין אֵינּוֹן אַחוּכוֹן בְּנֵי עֲשׂוֹ. מִנְדִּיכֶם, כְּמָה דְאֵת אִמְרֵי (איכה 4) סוּרוּ טְמֵא קְרָאוּ לְמוֹ. דְלִית עֲמָא דְקָא מְבִזִין לֹוֹן בְּאַנְפֵי, וּמְרַקְקִין בְּאַנְפֵייהוּ לְיִשְׂרָאֵל כְּבִנֵי אָדוּם. וְאִמְרֵי בְּלָהוּ מִסְּאָבִין בְּנִדָּה, וְדָא אִיהוּ מִנְדִּיכֶם. לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֹּד יְיָ, אֵנּוֹן (דאמרין) בְּנוֹי דְאֵל חֵי. דִּי בֵן יִתְיַקֵּר שְׁמִיהּ. אֵנּוֹן שְׁלִטְנִין עַל עֵלְמָא בְּגִין הֵהוּא דְאִקְרִי גְדוֹל. (בראשית 17) עֲשׂוֹ בְּנוֹ הַגְּדוֹל. וּבְשֵׁמָא דָא אִקְרִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא גְדוֹל, (תהלים קמה) גְדוֹל יְיָ וּמְהוֹלָל מְאֹד. אֵנּוֹן בְּנֵי הַגְּדוֹל, וְאִיהוּ גְדוֹל. וְדָא לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֹּד יְיָ:

אָבֵל אֵתוֹן זְעִידִין מִכְּלָא, (בראשית 17) יַעֲקֹב בְּנָה הִקְטַן כְּתִיב, אֵן הוּא אֶלְהֵכוֹן. אֵן הוּא אֵינּוֹן טְבָאן, דְּיִכְסְפוּן כּל עֲמִמְיָא מְחַדְדוּה דְלְכוֹן. מֵאֵן יִתּוּ וְנִרְאָה בְּשִׁמְחַתְכֶם כְּמָה דְאֵתוֹן אִמְרֵין. וְהֵם יְבוּשׁוּ (רוח הקדש אומר והם יבושו) (ס"א תו כמאן) כְּמֵאֵן דְתִלִּי קִלְלָתָא בְּאַחְרָא, בְּגִין דְאֵתוֹן אִמְרֵין דְכִדִּין יְבוּשׁוּ וְיִכְלְמוּ, וּבְגִין דָּא רוּחַ קִדְשָׁא הָוָה אִמְרֵי מְלָה חֵבִי, וְעַל דָּא, הֵן יְבוּשׁוּ וְיִכְלְמוּ כּל הַנְּחָרִים בְּהּ. מֵאֵי כּל הַנְּחָרִים בְּהּ. דְאֵתְקִפוּ נְחִירֵיהוֹן בְּרוּגְזָא עֲלֵהּ בְּגִלּוֹתָא דָּא. בְּהֵהוּא זְמַנָּא, יְבוּשׁוּ וְיִכְלְמוּ מְכָל טְבִין דִּיחֲמוֹן לְהוֹן לְיִשְׂרָאֵל:

הלכה – הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ד'

(א) נשים ועבדים וקטנים פטורים מקריאת שמע ומלמדין את הקטנים לקרותה בעונתה ומברכין לפניה ולאחריה כדי לחנכן במצות מי שהיה לבו טרוד ונחפז לדבר מצוה פטור מכל המצות ומקריאת שמע לפיכך חתן שנשא בתולה פטור מקריאת שמע עד שיבא עליה לפי שאין דעתו פנויה שמא לא ימצא לה בתולים ואם שהה עד מוצאי שבת ולא בעל חייב לקרות ממוצאי שבת ואילך שהרי נתקררה דעתו ולבו גס בה אע"פ שלא בעל:

(ב) אבל הנושא את הבעולה אע"פ שעוסק במצוה חייב לקרות הואיל ואין לו דבר שמבלבל דעתו וכן כל כיוצא בזה:

חק לישראל – פרשת כי תשא יום ב'

מוסר – מספר שערי קדושה ח"ב שער ד'

הקנאה היא גרמא לבא לידי שנאה וגם היא יותר קשה פי מורד על הקדוש ברוך הוא למה השפיע טובה לחבירו יותר ממנו. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה הקנאה והתאווה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם. צא ולמד כי כל הראשונים לא נענשו אלא בשביל הקנאה כי הנה קין המדבר פה אל פה עם השם יתברך נטרד מן העולם הוא וזרעיותיו על שקנא לתאומתו של הבל ועל ידי כן עבר כל אותן העבירות. ועשרת השבטים לא גלו למצרים אלא בעון ויקנאו בו אחיו וסוף סוף נענשו בעשרה הרוגי מלכות. וירבעם שכל חכמי דורו לפניו בעשבי השדה נטרד מן העולם בקנאתו ממלכי בית דוד. גם שאול בחר ה' כבן שנה שלא טעם טעם חטא ולא היה במלכותו שום דופי כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. נטרד ממלכותו ונהרג הוא ושלשת בניו ונהרג נוב עיר הפהגים וגלו ישראל ביד פלשתים ונחרב משכן שילה והכל על שקנא לדוד בעגון גלית סרה מעליו רוח הקודש ונחה עליו רוח עושים. ה' יצילנו מכל מדות רעות ויזכנו לעשות רצונו תדיר כן יהי רצון:

לע"נ

זאב ואיים בן שרה, יונתן בן צדיקה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואל, דניאלה פורשונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.